
Szuly Gyula

ÉJSZAKÁZÁS

Szuly Kingának

I

Most elmulatja széles e világ
amit rég elmulathatott volna,
álarcosbáltól lagziig
csak a következőnek él
vánszorog ólomszürke sorsa.
Amikor így az utcát járom
még elmúlt éjszakák kísérnek
és aki arra jár nyugalmat
sohse talál csak karneválon.
A farsang jelmezei közt
megérinti őt is a titka
ki miért választott ilyet
azt a mánort ki nem alussza
– kíséri éjszakákon át.
Lampionos kerti mulatság
mutatja meg a mulatók
igazándi szomorú arcát.
Milyen tudást szereznek ott?
Éjszaka is hallik madárdal.
Miféle madarak ezek
hol jegyezték magukat el
a véghetetlen éjszakával?

II

Az álmod is elárverezték.
Kívüle már nem is volt semmi,
úgy úszott el a Szuly-rét
ne maradjon utána emlék
– bár ma is így hívják valahol
és nem tudom hogy merre, hol van
nagy kánikula idején
honnán küldött árnyék, remény
a tikkadó rokonainkban.

Oda is jut hol én vagyok?
Nincs abban enyhítő hűvösség
mikor alá heveredem
báránfelhő futása csak
vagy a határon túl akadt el,
innen a másik helyre essék.

Hajnalig tartó mulatságon
dobszóra várt a dédapám
ha pereg vele tivornyázzon
jó ütemet ad még ha tud
csúrdöngőlőző éjszakán.
Meghivott arra engem is
bár akkor még meg se születtem,
amint leszáll az est megyek
arra a vadászlakomára
mint aki halk hívást követ
és nem tudja hová siessen.
Minden éjszaka ott vagyok.
Kiáltó jel nekem az este:
Mi a mai terv? Indulok
az éjszakák mélyében eltűnt
rétet és curiát keresve.

III

Hagyatékul rám örökített
mulatva se múltó éjszakán
kivilágos kivirradtig
eltartana a dinomdánom
(de mikor mondhatjuk végre már:
Most aztán tényleg kivirradt itt!)
Még velem zajlik ma is egy
ősöm vadászlakomája
áthajlik böjtidőbe is
(csak kit hívjak meg arra a bálra?)
Tűzfalra bámuló szobám
álomra is kevés helyének
táncparkettjére hömpölyög
a fél ország éjszakázó kedve,
vigasságba torkolló élet.

Egy szép napon levert szobor
dőlésében még felém kiáltott
hetykén meghívtam vacsorára
most hűlt helyén látják törött

tagjaival újra feláll ott.
Talán bizony valóban eljön
ilyen meredek emeletre?
Nem volt elég ledönteni!
Most hát le kell dönteni újra.
Mintha csak vihar közeledne
hallom a léptét, döng a lépcsőn.
Hova visz? Neki nincsen pokla.
Nekem van és az várja őt is.
Nem lángnyelveket, jégcsapot
vet fel itt a fűtetlen kályha.
Pokol helyett talán elég
az én korszakokon át hűtött
dermesztő kezem parolája.

Majoros Sándor

ELTÉVEDT BÁRÁNYKÁK

A század délután négy körül érkezett az elhagyott mezőgazdasági birtokra. Popovics főhadnagy a mázsaház előtti betonplaccra irányította a teherautókat, az áramfejlesztőt meg hátraküldte a silógödörhöz, mert onnét már nem hallatszott a zúgása. Rövid idő múlva pislákolni kezdtek az égve felejtett villanykörtek, s úgy festett, mintha a telepre visszaköltözött volna az élet. És nem csak visszaköltözött: tér nyílt számára, meleg, sárga fényekkel körülhatárolt tér, ami szinte csábított a rejtett zugok és árnyékos beszögellések földéretére.

De ilyen kalandozásról egyelőre szó sem eshetett. Reggel óta esett az eső: föláztatta a betonra tapadt ganajréteget, és ragacsos lepedékkal borította be a faoszlopokat. A salétrom is másodvirágzásba kezdett, pedig már elmúlt november tizedike, és a hajnali ködök nem kedveztek az ilyen bolyhos, könnyen porladó képződményeknek.

A sorkatonák – Djukics zászlós irányítása mellett – átvizsgálták a romos, teljesen kifosztott épületeket, a tartalékosok pedig behúzódtak az egyik épen maradt szénapajtába. Nem először vettek részt hadgyakorlaton, s tudták, hogy a száraz derékalj meg a pokróc mindennél fontosabb. Napközben még elboldogul az ember, nem érzi a hideget, de éjjel nincs menekvés: ha nem gondoskodik magáról, ha nem elég szemfüles, pár nap múlva könnybe lábadt szemmel fog vizelni. Kapkodni pedig végképp nem érdemes. Lassan, megfontoltan kell teljesíteni a parancsot, mert aki buzgólkodik, még több feladatot kap. Nem volt tehát semmi meglepő abban, hogy Djukics zászlós felszólítására is csak vonakodva bújtak elő. Közben áztatóra váltott az eső: megszívták magukat vízzel a posztóköpenyek, és úgy gőzölögtek, mintha most kerültek volna ki a mosónő keze alól. Naftalin és trágyabűz érződött a levegőben, s mert igencsak elhú-